

homilija – homilia

Homilija na misi prvog dana XXXIX. Teološko-pastoralnog tjedna
Zagreb, 26. siječnja 1999.
(2 Tim 1,1-8; Lk 24,13-35)

Msgr. Josip BOZANIĆ, nadbiskup zagrebački

Dan poslije blagdana obraćenja svetoga Pavla Crkva slavi svetog Timoteja i Tita, Apostolove suradnike u djelu poslanja.

Svom učeniku Timoteju Pavao poručuje: »Raspiruj milosni dar Božji koji je u tebi po polaganju mojih ruku. Jer nije nam Bog dao duha bojažljivosti, nego snage, ljubavi i razbora. Ne stidi se, stoga, svjedočanstva za Gospodina našega, ni mene, sužnja njegova. Nego zlopati se zajedno sa mnom za Evanđelje« (2 Tim 1,6-8).

Te Pavlove riječi tiču se posebno nas biskupa i svećenika. Mi smo dobili milosni dar po polaganju ruku i pozvani smo, kako kaže sveti Pavao, da ga svaki dan raspirujemo.

Današnje Evanđelje približava nam dvojicu Isusovih učenika koji putuju za Emaus. Sveti Luka ih opisuje s dva izraza: »snuždena lica« i »a mi se nadasmo«. Izvana su zračili žalošću, a u nutrini im je bila srušena svaka nada. Hodočasnici na putu za Emaus povjeravaju kako su drugo očekivali od Isusa: »a mi se nadasmo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela«. Učenici su prije prepoznavanja Isusa u lomljenju kruha bili ljudi prošlosti: »a mi se nadasmo«, tako oni započinju svoju ispovijest.

Draga braćo i sestre, jesmo li mi ljudi prošlosti ili budućnosti? Da li bismo opis našeg zvanja, poslanja, naše sadašnje svećeničke službe započeli s riječima: a mi se nadasmo?

Da li neki i na poslanje Crkve u našem društvu gledaju očima učenika na putu za Emaus?

Takvi će reći: mi smo se nadali da će Crkva riješiti sve probleme našeg društva i države, našeg gospodarstva i politike, nezaposlenosti i novih radnih mjesta, osobito da će riješiti sve probleme na socijalnom području. A mi odgovaramo: iako se Crkva zalaže i želi zalagati za siromašne i obespravljene, socijalna su pitanja ona koja su joj na osobiti način bliza, a Caritas je sastavni i nezabildazni dio njezina poslanja, ipak Crkva nije socijalna ustanova. Njezino je

poslanje drugačije naravi. Ona je nositeljica nade Kristovog Uskrsnuća. Ona je službenica novoga života koji nam dariva Duh Krista Uskrsloga. Ona naviješta Evanđelje da bi se ljudima mogle otvoriti oči kako bi prepoznali Isusa u lomljenju kruha. Ona okuplja novu zajednicu ljubavi i nade.

Draga braćo i sestre, nalazimo se u trećoj godini neposredne pripreme na Veliki jubilej. Ova je godina, po želji Svetog Oca, posvećena Bogu Ocu. Što se sve više približavamo trećem tisućljeću, vidimo kako je bio providonosni poziv pape Ivana Pavla II. da tijekom tri godine Crkva stavi u središte svog navještaja osobe Presvetog Trojstva.

Potreban nam je svjež i jasan navještaj temeljnog sadržaja naše vjere. Potrebno je da Crkva u našem društvu ponovno objasni što je Crkva, koje je njezino poslanje. Potrebno je da otkrivamo teološku krepost nade, da ne bismo bili ljudi prošlosti, nego budućnosti. Taj temeljni stav nade usmjeruje nas osobito na konačni cilj, na vječni život. No ta eshatološka nada svakome čovjeku pruža i sigurno i duboko nadahnuće za svakodnevno zalaganje u preobrazbi stvarnosti da bi je učinio sličnom Božjem planu. To nam poručuje i biskupsko geslo blaženog Alojzija Stepinca: »In te, Domine, speravi! U tebe se, Gospodine, uzdam!« Amen.